

عنوان مقاله:

بررسی شبیه سازی انسانی از دیدگاه فقه امامیه و حقوق ایران

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس روانشناسی، علوم اجتماعی و علوم انسانی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

سمیرا مظفری لقا - کارشناس ارشد حقوق خانواده ، گروه حقوق و معارف اسلامی ، واحد کرمان ، دانشگاه آزاد اسلامی ، کرمان ، ایران

محمود آقاجانی - دکتری فقه و حقوق اسلامی ، استادیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی ، واحد کرمان ، دانشگاه آزاد اسلامی ، کرمان ، ایران

خلاصه مقاله:

شبیه سازی یک رویکرد درمانی است، که در دهه سوم قرن بیستم شکل گرفت. این روش درمانی در سال 1952 آغاز و سرانجام در سال 2002 منتهی به تولد انسان گردید و یکی از روش های نوین درمان ناباروری می باشد. شبیه سازی دارای اقسام مختلفی از جمله شبیه سازی نباتی و حیوانی، شبیه سازی درمانی و شبیه سازی انسانی می باشد آنچه که عنوان چالش و سوال در ذهن افکار عمومی در خصوص این نوع روش ها مطرح می شود این است که آیا تولید مثل و تولد انسان با استفاده از این روش از دیدگاه فقهی و حقوقی مشروع و قانونی محسوب می شود یا خیر پژوهش حاضر با هدف بررسی دیدگاه های فقه امامیه و حقوق ایران در خصوص بررسی صحت یا بطلان استفاده از روش شبیه سازی انسانی در جهت درمان ناباروری زوجین انجام شده است. روش تحقیق از نوع توصیفی-تحلیلی و جمع آوری اطلاعات آن کتابخانه ای می باشد. در نهایت با بررسی این موضوع در فقه امامیه و حقوق ایران به این نتایج دست یافتیم که تمامی فقها امامیه استفاده از روش شبیه سازی نباتی و حیوانی و همچنین شبیه سازی درمانی را امری مشروع دانسته و حکم به جواز آن داده اند. اما در خصوص شبیه سازی انسانی میان آنها اختلاف نظر وجود دارد گروهی موافق و گروهی مخالف استفاده از این روش می باشند. به لحاظ حقوقی و قوانین و مقررات جمهوری اسلامی ایران نیز پیرامون شبیه سازی انسانی صراحتا حکمی بیان نشده است تنها تعدادی از حقوقدانان دیدگاه های خود را مطرح نموده اند که گروهی مخالف و گروهی دیگر با آن موافق می باشند و هریک دلایل خود را بیان نموده اند و درخصوص شبیه سازی درمانی نیز معتقدند مخالفت و ممنوعیت با آن عقلانی نمی باشند.

کلمات کلیدی:

شبیه سازی انسانی ، فقه امامیه ، حقوق ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/999177>

